

Вони сприяють розкриттю нових сторін досліджуваних явищ, об'єктів, подій та висловлення власних суджень, оцінок на основі всебічного аналізу вихідних даних розв'язуваної задачі. Такий підхід дозволяє виявити найуспішніших, талановитих студентів, здібних до наукової роботи.

Ефективність СРС залежить від:

- умов її організації та логіки викладання завдання;
- інтересу (мотивації) до її виконання;
- змісту і характеру знань.

Отже, самостійна робота – вид навчальної діяльності студентів відповідно до самостійно визначеної мети, внутрішньо мотивована, яка виконується студентами з використанням розумових і фізичних зусиль як під час аудиторних занять, так і в позааудиторний час, за завданням і під контролем викладача, але без його особистої участі та завершується досягненням певних результатів, які підлягають самоконтролю і контролю та сприяють формуванню професійних компетенцій майбутніх фахівців.

Організація СРС забезпечується системою навчально-методичних засобів, передбачених для вивчення конкретної навчальної дисципліни (підручник, навчальний посібник, конспект лекцій, практикум тощо).

Сучасні підходи до організації навчального процесу з позицій компетентісного підходу актуалізують необхідність планомірної, методологічно вивіреної роботи з формування в студентів компетенцій при орієнтації на СРС. У сучасних умовах самостійну роботу можна організувати на базі комп'ютерних та інформаційних технологій і здійснювати її реалізацію такими шляхами: електронний посібник, комп'ютерні навчальні програми, контролюючі програми, демонстративні програми, комп'ютерне моделювання, що підвищує інтерес та якість самоосвіти студентів [1].

Отже, самостійна робота як складова процесу навчання має розвивати в студента здатність використовувати знання, вміння і навички для пошуку, обробки й використання інформації в конкретній ситуації та для розв'язання конкретних професійних проблем. Самостійна робота є певною реакцією сучасної системи освіти на інформаційний вибух, необхідність інтеграції декларативних («знаю, що») і процесуальних («знаю, як») знань і компетенцій. Тому самостійність і самостійна робота стали невід'ємними складовими професійної компетентності фахівця, основи якої закладаються безпосередньо в процесі навчання у вищому навчальному закладі.

Список використаної літератури

1. Національна доктрина розвитку освіти: Указ Президента України від 17 квітня 2002р. №347/20 – 02. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua>.

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОРГАНІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ НА КАФЕДРІ ГІГІЄНИ, ЕКОЛОГІЇ ТА ОХОРОНИ ПРАЦІ В ГАЛУЗІ

Нечупаєва Л.В., Матвієнко Т.М., Саргош О.Д.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Удосконалення навчального процесу потребує чіткого аналізу й урізноманітнення форм і видів навчання, самостійної роботи студентів зокрема, що сприятиме приведенню національної вищої медичної освіти до європейських стандартів.

Ключові слова: інновація, інноваційні технології, самостійна і позааудиторна робота.

Одним із завдань сучасного навчального процесу є розкриття потенціалу всіх учасників педагогічного процесу, надання їм можливостей виявлення своїх творчих здібностей. Вирішення цих завдань неможливе без інноваційних технологій.

Нині освіта все більше рівняється на впровадження таких технологій і способів впливу на особистість, які забезпечують баланс між соціальними й індивідуальними необхідностями та запускають механізм саморозвитку (самоосвіти), готовність особистості до реалізації своєї індивідуальності та змін суспільства.

Практика показує, що студенти, які навчаються із застосуванням інноваційних способів навчання, мають найвищий рівень розвитку за різними показниками, ніж студенти, які застосовують лише традиційні способи вивчення.

Нововведення, або інновації, характерні для будь-якої професійної діяльності людини. Поняття «інновація» в перекладі з латинської означає «оновлення або зміни». Це поняття вперше виникло в дослідженнях ХІХ ст. і означало введення деяких елементів однієї культури в іншу. На початку ХХ ст. виник новий вид знання – інноватика – наука про нововведення, в рамках якої почали вивчатися закономірності технічних нововведень у сфері матеріального виробництва.

У застосуванні до навчального процесу інновація означає введення нового в методи та форми навчання і виховання, організацію спільної діяльності викладача та студента.

Про інновації в сучасній освітній системі заговорили у 80-х роках ХХ ст. Саме в цей час у педагогіці проблема інновації стала предметом спеціальних досліджень. Термін «інновації в освіті» був науково обґрунтований і введений у категоріальний апарат освіти в значенні «нововведення в початкову діяльність, зміни в змісті та технологіях навчання і виховання, що має за мету підвищення їхньої ефективності».

Отже, інноваційний процес полягає у формуванні та розвитку організації нового. У цілому під інноваційним процесом розуміється комплексна діяльність у створенні та використанні новаций. У науковій літературі розрізняють поняття «новація» й «інновація». Новація становить собою метод (новий метод, методика, технологія, програма і т.п.), інновація – процес освоєння цього поняття. Інновація – це цілеспрямовані зміни, які вносять у систему підготовки нові стабільні елементи, що сприяє переходу з одного стану в інший.

Для повного і точного уявлення специфіки інноваційних процесів, які відбуваються в сучасному освітньому просторі, в системі освіти можна виділити два типи навчально-виховних закладів: традиційні й ті, які розвиваються. Для традиційних систем характерне стабільне функціонування, спрямоване на підтримку порядку, усталеного раніше. Для систем, які розвиваються, характерний пошуковий варіант розвитку. У системах, які розвиваються, інноваційні процеси реалізуються в таких напрямках: формування нового змісту освіти, розробка і запровадження нових педагогічних технологій.

Інноваційні освітні процеси виробляють у студента вміння орієнтуватися в нестандартних умовах, аналізувати проблеми, які виникають у нестандартних умовах, самостійно розробляти і реалізовувати основні рішення.

Інноваційні методи і засоби навчання різноманітні: 1) тренінги; 2) ситуаційні завдання; 3) майстер-класи; 4) творчі завдання; 5) прес-конференції; 6) наукові дискусії; 7) тестування; 8) захист рефератів; 9) створення аналітичних записок; 10) кейси; 11) ігрове навчання; 12) колоквиуми; 13) досліджувальний метод вивчення; 14) дискусії; 15) пост-тести; 16) круглі столи; 17) презентації; 18) проблемне навчання; 19) мультимедійні лекції та практичні заняття; 20) електронні навчальні видання й ін.

У процесі викладання гігієни на медичному факультеті викладачі кафедри поєднують як традиційні, так і інноваційні методи при вивченні різних розділів дисципліни. Аналіз результатів їх використання показав, що кожен розділ повинен мати різноманітність і те, що найбільш розкриває суть дисципліни, – інноваційні методи.

На лекційних і практичних заняттях широко застосовуються різні дидактичні матеріали. відео-, аудіо-, комп'ютерна техніка, впроваджене комп'ютерне тестування, розроблені мультимедійні посібники. Мультимедійні засоби мають ефект наочності, який допомагає студенту засвоїти матеріал і повною мірою забезпечує доступ до додаткової інформації з вивчених дисциплін, сприяє творчому засвоєнню матеріалу. Усе це допомагає формуванню професійного потенціалу майбутніх лікарів.

Інноваційні педагогічні технології застосовуються не тільки в аудиторній роботі зі студентами, а й при організації самостійної роботи студентів у формі ситуаційних задач, тестів із метою розвитку і поглиблення теоретичних знань і практичних навичок студентів.

Проведені дослідження довели, що інноваційні освітні технології істотно сприяють формуванню творчого стилю лікаря, підвищують мотивацію, глибину і повноту оволодіння професією.

Національна освіта має бути рентабельною, високоефективною і конкурентоздатною, і це – не примха, а вимоги часу і реальна потреба сучасного суспільства.

Список використаної літератури

1. Кліщ Г. І. Реформування медичної освіти в Австрії: зразок успішного проведення і приклад для наслідування / Г. І. Кліщ // Медична освіта. – 2011. – № 1. – С. 58-65.
2. Поляков Н. В. Классический университет: от идей античности к идеям Болонского процесса / Н. В. Поляков, В. С. Савчук. – Д. : Изд-во ДНУ, 2007. – 596 с.
3. Медична освіта в світі та Україні / Ю. В. Поляченко, В. Г. Передерій, О. П. Волосовець [та ін.]. – К. : Книга плюс, 2005. – 383 с.
4. Рейтмаєр М. Й. Інтеграція України в Європейський простір вищої освіти. Основні переваги і недоліки. Частина друга: недоліки / М. Й. Рейтмаєр // Галицький лікарський вісник. – 2012. – Т. 19, № 4. – С. 115-118.

УПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕМЕНТІВ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В ПІСЛЯДИПЛОМНУ ОСВІТУ ЛІКАРІВ СТОМАТОЛОГІВ-ОРТОПЕДІВ

Нідзельський М.Я., Цветкова Н.В., Писаренко О.А., Давиденко Г.М., Соколовська В.М.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Для підняття рівня медичного обслуговування і зниження рівня лікарських помилок у розвинених країнах світу вже багато років практикується безперервна медична освіта з використанням дистанційної форми навчання. На кафедрі післядипломної освіти лікарів стоматологів-ортопедів Вищого державного навчального закладу України «Українська медична стоматологічна академія» на циклах спеціалізації, тематичного вдосконалення і стажування активно впроваджуються елементи дистанційної освіти.

Ключові слова: елементи дистанційного навчання, післядипломна освіта.

Підвищення ефективності охорони здоров'я – це перш за все вдосконалення системи професійної підготовки медичних кадрів. Швидкі зміни в медичній теорії та практиці вимагають постійного підвищення кваліфікації лікарів. Провідним напрямом удосконалення процесу підвищення кваліфікації лікарів на етапі післядипломної освіти є поступове впровадження сучасних форм навчання. Під час навчання важливо почати саме з етапу спонукання фахівця до самовдосконалення. Традиційні методи навчання лікарів у першу чергу спрямовані на засвоєння і поглиблення знань шляхом передачі інформації з подальшим її втіленням у конкретних професійних діях за алгоритмом. У зв'язку з переходом практичної охорони здоров'я на надання медичної стоматологічної допомоги населенню відповідно до протоколів такий підхід до підготовки сучасних лікарів цілком виправданий (наказ МОЗ України № 566, 23.11.2004) [1].

Однією із сучасних технологій підвищення кваліфікації лікарів є дистанційне навчання. Слід зазначити, що для підняття рівня медичного обслуговування і зниження рівня лікарських помилок у розвинених країнах світу вже багато років практикується безперервна медична освіта саме з використанням дистанційних форм [2]. Поступово дистанційне навчання впроваджується і в Україні. Утім, його ширше впровадження потребує вирішення низки завдань. Перш за все слід визначити сутність, зміст і структуру дистанційного навчання, потім окреслити організаційні умови і методологічні підходи, які сприяють його розвитку на етапі післядипломної освіти.

Нині в медицині широко розповсюджене навчання через медичні журнали й онлайн-конференції. Сучасна ме-